

Sygn. akt IV KO 121/20

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **M. Ś.**

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 grudnia 2020 r.,

inicjatywy przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

wyrażonej w postanowieniu Sądu Okręgowego w K.

na postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**przekazać sprawę innemu sądowi równorzędnemu - Sądowi
Okręgowemu w N.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy w zakresie rozpoznania apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 14 listopada 2019 r., na podstawie którego M. Ś. został skazany między innymi za czyn z art. 190 § 1 k.k., popełniony na szkodę pokrzywdzonego P. K., który przystąpił do sprawy w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Co istotne, oskarżyciel posiłkowy był sędzią Sądu Rejonowego w K., natomiast po przesłaniu akt wraz z apelacją obrońcy oskarżonego, pokrzywdzony P. K. został powołany na przez Ministra Sprawiedliwości na stanowisko wiceprezesa Sądu, do którego wpłynął środek odwoławczy, tj. Sądu Okręgowego w K.. Zachodzi zatem sytuacja, w której stroną

postępowania karnego jest sędzia sądu właściwego miejscowo do rozpoznania apelacji, pełniący funkcję wiceprezesa tego Sądu. Okoliczność ta może wywoływać w opinii publicznej przekonanie o braku warunków do obiektywnego procedowania przez ten sąd i narażać tym samym społeczne zaufanie do wymiaru sprawiedliwości. Spełniona jest więc przesłanka dobra wymiaru sprawiedliwości, o której mowa w art. 37 k.p.k., czyniąca zasadne przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania w postępowaniu odwoławczym innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postulat przedstawiony przez Sąd Okręgowy w K. zasługiwał na uwzględnienie. W przedstawionych w wystąpieniu okolicznościach dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k., uzasadnia przekazanie do rozpoznania środka odwoławczego innemu sądowi równorzędnemu. Podyktowane jest to faktem, że stroną postępowania jest sędzia P. K., pełniący funkcję wiceprezesa Sądu Okręgowego w K., odpowiedzialnego za nadzór administracyjny nad pionem karnym.

Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, że należy unikać sytuacji stanowiących realne zagrożenie do powstania, choćby niezasadnych, sugestii o braku warunków do obiektywnego orzekania w danym sądzie, za czym przemawia dbałość o wizerunek wymiaru sprawiedliwości (zob. np. postanowienia z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. V KO 90/18, LEX nr 2609133, z dnia 24 czerwca 2018 r., sygn. V KO 38/18, V KO 38/18, z dnia 3 lipca 2019 r., sygn. V KO 53/19, LEX nr 2690847, z dnia 28.10.2020 r., sygn. V KO 105/20, LEX nr 3077391).

Nie da się natomiast in casu wykluczyć obawy, że decydowanie o zasadności środka odwoławczego przez sędziów sądu właściwego miejscowo, mogłoby w opinii publicznej wywoływać przekonanie, że na treści rozstrzygnięcia zaważyły inne aniżeli merytoryczne względy. Taki stan podważałby zaufanie społeczne do wymiaru sprawiedliwości i godził tym samym w jego dobro. Potrzeba eliminowania takich uwarunkowań wpisuje się w przesłankę przekazania sprawy w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., stąd orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

